

МОДЕРНІЗАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ

БІЛЕГА О.В.

Одеська державна академія будівництва та архітектури, м.Одеса, Україна

Питання модернізації вищої школи завжди були актуальними для науки та суспільства. Останні півстоліття характеризуються безперервним реформуванням національних систем вищої освіти у світі, що має на меті їхню адаптацію до вимог сучасності. Водночас поступово змінюється співвідношення внутрішніх та зовнішніх чинників проведення освітніх реформ. Рушійні сили сучасних освітніх реформ є переважно зовнішніми по відношенню до самих систем освіти. У процесі модернізації вищої освіти вирішальну роль грають не внутрішні закономірності освітніх систем, а технологічний процес, вимоги ринку праці, соціальні проблеми, політичні пріоритети правлячої еліти в освіті, міжнародна конкуренція.

Забезпечення високої функціональності людини в умовах стрімких змін; потреба творчого засвоєння лавиноподібного розвитку знань, високих технологій; потреба забезпечення оптимального балансу між локальним і глобальним, бути не тільки громадянином власної країни, а й громадянином світу; необхідність сформулювати розуміння людини як найвищої цінності, забезпечення високого демократизму суспільства; готовність до існування в глобалізованому, інформаційному суспільстві, інформаційної насиченості життєвого середовища; утвердження культури толерантності, – все це зумовлює необхідність перегляду низки характеристик функціонування освітньої системи, усталених норм і практик освітньої діяльності.

Модернізація системи освіти України здійснюється відповідно до Болонського процесу, що вимагає дотримання принципів демократизації, автономізації, участі усіх зацікавлених сторін у діяльності навчальних закладів, високого рівня наукового забезпечення та впровадження інновацій. Рівень конкурентоспроможності суспільства визначається не розміром природних ресурсів та вартістю трудових ресурсів, а інтелектом нації як символом нового етапу розвитку суспільства. У зв'язку з необхідністю відтворення інтелектуального капіталу та підвищення його якісного рівня змінюється і соціально-економічна роль та статус університету. Відповідно, кардинально трансформуються і вимоги до університетів, які змушені переорієнтуватися на системи підприємницького типу,

здійснювати зміни в організації та менеджменті, змісті і технологіях освіти, взаємодіяти із сектором бізнесу, посилювати наукову складову.